

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstinget. № 7.

Syvende Session.

8de Møde.

Mandagen den 10de Decbr.

(Fortsat.)

Léhmann: Jeg vil blot henlede Opmærksomheden paa et Par Betæneligheder ved Undringsforlaget, hvoraf forøvrigt nogle allerede foreløbigt ere blevne nævned. Den ærede Forslagsstiller bemærkede, at hele hans Forslag havde Intet at gjøre med Hundesygen eller med de enkelte Facta, der have vaft grundet Opmærksomhed og foranlediget en særlig Foranstaltning til at forebygge ialfald Farens Udbredelse hos os. Men jeg maa gjøre opmærksom paa, at han desuagtet stiller som noget Permanent en Foranstaltning, der kun er provisorisk indført og aldeles bestemt myntet paa at være et Forsvars- eller Forebyggelsesmiddel imod selve Hundesygen. Hvorvidt det at paalægge Mundkurv er et hensigtsmæssigt Middel til at forebygge Vid af Hunde, er Noget, jeg for mit Vedkommende har meget stor Tvivl om, og ialfald er det vist, at paa den Maade, dette Middel erequesres — og det vil neppe let kunne bringes til Udførelse paa nogen anden Maade — anseer jeg det for aldeles unyttigt. Men under alle Omstændigheder forekommer mig hele Indretningen med Mundkurve at være Noget, som kun kan finde sin Retfærdiggjørelse som en forbigaaende Foranstaltning imod et forbigaaende Ondt, og jeg maa derfor, hvad enten jeg betragter mig som den, der paa Gader eller Stræder møder et større Antal Hunde, eller jeg — og da først og fremmest — sætter mig paa Hundenes Standpunkt, ansee det for

en Sag af den største Betænelighed, at det herefter skulde være et Kriterium paa en lovlig Hund at være forsynet med Mundkurv. Jeg troer, at deri ligger en af Hovedfeilene, og at det Æneste, der kunde foranledige den ærede Forslagsstiller til at stille hans Forslag er, at det vil være een Hindring mere paa Hundeholdet, som vil virke til at indskrænke Hundenes Antal. Spørgsmaalet er altsaa kun, om den Skat, der skal paalægges, bør tilflyde Politikassen eller Fabrikanten af Mundkurve; thi den vil i begge Tilfælde ingen anden Virkning have end at medvirke til at indskrænke Hundenes Antal, og saa forekommer mig en forhøiet Skat til Politikassen at være meget naturlig og Intet at være ønskeligere, end at den derfra aldeles forskjellige Politiforanstaltning, at enhver Hund skal være forsynet med Mundkurv, maa bortfalde. At Bestemmelsen om de forsvarlige Mundkurve er meget mislig, som en anden æret Landstingsmand (Flensborg) allerede har gjort opmærksom paa — især naar Sagen skal overlades til øieblikkelig Execution — er indlysende; men dobbelt mislig bliver Bestemmelsen, naar det ikke alene er Politibetjentene, der skulle jugere, om Mundkurven er forsvarlig eller ikke, men det tillige overlades til Gud og hver Mand, saa at Enhver selv bliver berettiget til at holde Standret, til at afgjøre Spørgsmaalet, om Mundkurven er forsvarlig eller ikke, og dernæst øieblikkeligt erequere Dommen og dræbe eller — i de allerfleste Tilfælde — lemlæste og saare Hunden; det Sidste vil uden Tvivl i de fleste Tilfælde skee, hvor det lykkes saadanne Dilettanter i Hundejagten at bemægtige sig en Hund. Naar den ærede Forslagsstiller dernæst opstiller en Mod-